

Arbejder af denne Art ikke spiller en saa betydelig Rolle, ansaa man det ikke for nødvendigt at foretage denne Udvidelse af Refusionsordningen, idet man gik ud fra, at de Hensyn, som hidtil havde foranlediget Kommunerne til at iværksætte disse Arbejder, vedvarende vilde tilskynde Kommunerne til saadanne Arbejders Iværksættelse i fornødent Omfang, og under denne Forudsætning var Spørgsmaalet om at gøre disse Udgifter til Genstand for mellemkommunal Refusion af ret underordnet Betydning; man regnede i disse Overvejelser med, at de enkelte Kommuner vilde kunne have det Overblik over Refusionsordningens System, at de vilde kunne indse, at en Unladden af at iværksætte Arbejderne ikke vilde give dem den for en umiddelbar Betragtning tilsyneladende Besparelse, idet de forøgede Udgifter til Understøttelse i selve Kommunen eller i andre Kommuner, hvortil de trængende flyttede hen, netop i Kraft af Refusionsordningen vilde give de enkelte Kommuner deres Andel at bære af de samlede Forsørgelsesudgifter.

Som det imidlertid fremgaar af Henvendelse fra forskellige Sider, har de ekstraordinære Forhold, hvorunder Socialreformen er traadt ud i Livet, og de store økonomiske Byrder, der paahviler Kommunerne, medført, at mange Kommuner er vejet tilbage for som hidtil at skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse ved kommunale Arbejder i Stedet for at yde dem Understøttelse.

Da de Bestræbelser, der fra de enkelte Kommunalbestyrelses Side finder Sted for at skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse, er af stor Betydning for Arbejdsløshedens Afhjælpning og følgelig i saa vidt Omfang som muligt bør støttes, har man overvejet dette Spørgsmaal, idet man har ment at burde tilstræbe en Ordning, hvorved Kommunerne Ekstraudgifter ved at skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse fremfor at yde dem Understøttelse ikke bliver større, end Tilfældet var før Socialreformen.

Ud fra disse Betragtninger har Ministeriet udarbejdet nærværende Lovforslag, hvorved det bringes i Forslag, at der aabnes Kommunerne Adgang til at erholde mellemkommunal Refusion for en saa stor Del af Udgifterne til Iværksættelse af visse kommunale Arbejder, at Ekstraudgiften ved Arbejdernes Iværksættelse ikke bliver større, end Tilfældet almindeligvis var før Socialreformens Ikrafttræden.

For saa vidt angaar Bestemmelserne i § 31 i Lov af 20. Maj 1933 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m.,

hvorefter der af Arbejdsløshedsfonden kan ydes Tilskud til Nedsættelse af Udgifterne til Arbejdsløn ved de Arbejder, som af Kommunerne iværksættes for at afhjælpe Arbejdsløsheden, og som ellers ikke eller ikke for Tiden vilde være blevet bragt til Udførelse, skal bemærkes, at det Omfang, hvori de i denne Paragraf hjemlede Nødhjælpsarbejder er blevet sat i Gang, altid har været ringe. Dette kan formentlig skyldes, at Anerkendelsen af disse Nødhjælpsarbejder er henvist til et for hele Landet fælles Organ, Socialministeriets Arbejdsudvalg, hvis Arbejdsomraade naturligt vil være begrænset til som Nødhjælpsarbejde kun at anerkende kommunale Arbejder af betydeligere Omfang. Endvidere kan Bestemmelsen om, at 15 pCt. af den forfaldne Løn skal tilbageholdes af Arbejdsgiveren og tilstilles Arbejdsløshedsfonden, have hæmmet Benyttelsen af den omhandlede Bestemmelse.

Ministeriet har ikke ment det rigtigt for Øjeblikket at foreslaa Forandringer i disse Bestemmelser, der maa antages fortsat at finde Anvendelse i saadanne Tilfælde, hvor arbejdsløse (ogsaa saadanne, der har Adgang til forsikringsmæssig Understøttelse) faar Beskæftigelse ved større Arbejder. Den i nærværende Lovforslag foreslaaede Adgang til Anmeldelse af en Del af Arbejdsløsheden til mellemkommunal Refusion maa derimod antages fortrinsvis at finde Anvendelse, hvor det drejer sig om mindre Arbejder, og kun hvor det drejer sig om Beskæftigelse af Arbejdere, der er uden Adgang til forsikringsmæssig Understøttelse.

Til § 1.

Stk. 1. Som naturligt er, skal kun Udgifter til Arbejdsløn ved Arbejder, der er paabegyndt for at give de i Kommunen bosatte arbejdsløse Beskæftigelse, omfattes af Ordningen.

Stk. 2. Afgørelsen af, hvorvidt et Arbejde omfattes af Reglerne i Stk. 1, er henlagt til et Nævn, der maa formodes at have Kendskab til de lokale Forhold. Et saadant Kendskab maa anses for nødvendigt, hvis Ordningen skal faa nogen praktisk Betydning.

Stk. 3. For at modvirke, at Personer, der beskæftiges ved de i dette Lovforslag omhandlede Arbejder, stilles gunstigere end de Personer, der beskæftiges ved de i § 31 i Lov af 20. Maj 1933 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. omhandlede Nødhjælpsarbejder, og i hvis Arbejdsløn der indeholdes 15 pCt. til Arbejdsløshedsfonden, har man ment at maatte begrænse de Arbejder, der kan komme i Betragtning